

Или пъкъ: „Скандалджий!“ — „Хайдутаци!“ — „Бѣсни звѣрове!“

И очитѣ пуцахъ искри отъ негодование.

Раздражението бѣ по-силно на трибунитѣ, цѣли станаха на крака. Дрипавиятъ господинъ се расправяше ожесточено съ нѣколко съсъда, привърженци на болшинството. Въ горещината си, той забрави, че не е при свети Кралъ и извика едно доста грѣмливо „Долу!“ Двама разсилни го измѣкнахъ на вѣнъ, — не безъ мъка обаче.

XXXVII

Една свѣтла мисълъ.

Прѣдсѣдательтъ, надаренъ съ рѣдко търпѣние, изгуби надѣжда обаче да види умиротворението на събраието и се намери да дигне засѣданието. Въ тая минута ораторътъ, въ началото тѣй надмѣненъ и прѣдизвиквачъ, убѣди се че нѣма да дочака вниманието и си сѣдна на мѣстото, доволенъ отъ бурята, която произведе... Отдръпването му отъ трибуната докара едно поутихване... Прѣдсѣдательтъ побърза да извика другъ ораторъ.

Едвамъ той се намѣсти на трибуната, за да брани избора, единъ очилатъ депутатъ, съ лице шишкаво и умно, станалъ отъ стола си и съ гласъ грѣмоподобенъ извика:

— Господинъ прѣдсѣдателю! Дайте ми за единъ мигъ думата!

— Нѣмате вие думата, господинъ Пуцовъ! — отговори му прѣдсѣдательтъ.

— Думата искамъ! — изгърмѣ депутатътъ, като блѣсна гнѣвно банката си; — думата искамъ за да покажа исходъ изъ този батакъ!

— Прѣди васъ сж записани дваисетъ и седемъ души! Не ви давамъ думата! — и прѣдсѣдательтъ из-